

ционния патосъ не го е напускалъ, а само временно, подъ влиянието на дѣйствителна опасностъ. се е заглушавалъ.

43. Много прибързано отъ приятелскитѣ закачки (Ар. Н. г. II. стр. 841). В. Пундевъ (Д. Чинтулнвъ, цит. кн: стр. 27) прави своитѣ строги изводи „Шеговито циничнитѣ думи, съ които Чинтуловъ съобщава на Геровъ за женидбата си, не говорятъ много добръ за него и сѣмейния му животъ“.

44. Имената на помощниците на Доброплодни — Симеонъ Енчевъ и Ст. Стефановъ вземамъ отъ Огчета на Слив. м. г., цит. кн., стр. 2 и 3. Но въ дописка отъ Сливенъ до Цариград. вѣстникъ „България“ г. I, бр. 13, 1 юни 1859 г., къждѣто се съобщаватъ имената на учителитѣ въ Сливенъ — С. Доброплодни — директоръ, Яни Сотировъ, Симеонъ Станчевъ, Симеонъ х. Янчевъ и Стефанъ Петровъ“, — вѣроятно Симеонъ Енчевъ е Симеонъ х. Янчевъ а Стефанъ Стефановъ — Стефанъ Петровъ. Въ друга дописка отъ 18. XII. 1860 в. „България“ г. II. бр. 95 се съобщава, че въ централното главно училище оставали: С. Доброплодни, Симеонъ Енчевъ, Константинъ Стояновъ и една учителка.

45. Седемъ години наредъ Чинтуловъ е главенъ учителъ въ Сливенъ и три въ Ямболъ, но нито въ еднѣ отъ издаванитѣ по това време цариградски вѣсници, не срѣщаме дописка или съобщение отъ Чинтулова (даже анонимно), койго отъ прѣголъма скромностъ и тогава и посетитѣ не обичалъ да се хвали и говори за своитѣ дѣла. Безлорно тая сѣрамнось е вѣдна за историята на учебното дѣло. Его тукъ се крае голѣмата трудностъ на изслѣдвача, да разбули по-нашироко личностъта и дѣлото на поета и, може би, отъ тамъ идатъ погрѣшнитѣ характеристики за „мнителность“, „затвореность“, „необщителность“ и т. н.

46. Господинъ професоръ Пеневъ бѣ тѣй любезенъ да ми прати това стихотворение. Подъ него е отбѣлзвано: „прѣписалъ Василь Алексиевъ. София, 31 декември 1914 г.“, безъ обаче да е посочено откъдѣ точно е прѣписано. За сжщата пѣсенъ споменава и покойния Д-ръ Табаковъ въ непечатания още втори томъ „Градъ Сливенъ“, къждѣто сж помѣстени и слѣднитѣ цетъ стиха: